

megindított /1 Kor. 16,1-4/ gyűjtés lebonyolítása, gyakorlati megvalósítása, befejezése. Feltétlenül figyelniünk kell arra, a/ ahogyan az apostol tanít, és b/ ahogyan cselekszik e dologban.

a/ Az apostoli tanításnak egy sajátos vonását kell itt észrevennünk. Az Apostol nem úgy beszél mint diktátor, hanem mint pásztor. Nem parancsol, hanem tanácsot ad. Közben egyáltalán nem titkolja mások buzgóágának szép cselekedeteit, sőt azok emlegetésével akarja a korinthusiak szeretetének valódiságát /őszinteségét/ kipróbálni. Végül azt is félreérthetlenné teszi, hogy az Úrnak "a szerint kedves az, amije kinek-kinek van és nem a szerint, a mije nincs."

b/ Cselekedetében pedig Isten emberének bölcsességét szemlélhetjük. Nem egyedül végzi e szolgálatot, hanem munkatársak közösségében; mégpedig azért, mert gondja van a tisztességre nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is. /21. vers/ E-lőzetesen védekezik a felmerülhető gáncs és rágalom ellen.

E gyakorlati útmutatásokon túl most e fejezet két nagy tiszteletére figyelünk: 1./ Mit tanít a kegyelemről? 2./ Mit tanít a buzgóágról?

Mit tanít a kegyelemről?

Példamutató, hogy ebben a nagyon gyakorlati fejezetben az Apostol a kegyelemről beszél, azt hangsúlyozza és magasztalja. Jó, ha minden bibliaolvasó tudja azt is, hogy e fejezetben a kegyelem /1v/ és a jótétemény /6. és 9v/ mögött ugyanaz a fogalom van: kharis.

1. Rámutat a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmére. /9v/ Arra kéri a korinthusiakat, hogy egy bizonyos meghatározott célra adjanak pénzt, vagy egyéb adományt s követendő eszményül Krisztust állítja eléjük. Külsőleg a kettő között nincs hason-